

наоколо, тъмно мигахъ сълящитѣ са фенери... Тѣгата неволно са вкрадваше въ душата.

— Е, доводно! Както това пѣяхъ при мене солдатитѣ:

На враговъ съ улыбкой възлянемъ. —

Съ пѣней громкой въ бой поидемъ....

Смерть придетъ — смѣятея станемъ,

И съ улыбкою умремъ !...

Повече азъ не видѣхъ Скобелева.

Въ това си дохождание въ Москва, той ма прѣдизвѣсти че ма чака у себе си да обѣдваме; азъ са приготвихъ къмъ него, но утринята, дойде при мене въ гостилницата слугата....

— Генералтъ умрѣлъ....

— Кактъвъ генералъ. Мене какво ми е за работа...

— Скобелевъ.... Скобелевъ умрѣлъ.

— Иди по дяволтъ.... Какви сж тѣзи глупави шѣги....

Слугата заплака... Азъ разбрахъ, че дѣйствително са е случило велико нещастие... Спусяхъ са къмъ хотель Дюссо.

Прѣдчувствието са оправда...

Михаила Димитриевича вече нѣмаше.

XXXVI.

На другитъ день слѣдъ смъртъта на Михаила Димитриевича, азъ едвамъ сполучихъ да са промъкнѣ въ стаята гдѣто той лѣжеше...

Сега вече нѣмаше вчерашното суетение и разбъркване. Отъ Петербургъ надойдохъ близинитѣ нему лица, до самото тѣло израстнѣ и всякото время стояше цѣла въ сълзи, сестра му, Надѣжда Димитриевна, която не вдигаше поглѣда си отъ гордата и хубава още глава на брата си.... „Защо така рано,“ четеше са въ този поглѣдъ пѣленъ съ дълбока скърбъ.... Навжсената свѣтлина на воечанитѣ свѣщи сега са отражаваше на вензелитѣ, на камергерскитѣ мундири, на звѣздитѣ, на генералскитѣ еполети. Толкова не по малко до самитъ трупъ са натрупали, тъкмо като че не искатъ да го прѣдадѣтъ никому, даже